

Arrest

nr. 133 651 van 24 november 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn, op 17 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 6 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 februari 2014.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 28 april 2014 met referentienummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 3 september 2014.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 6 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 februari 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, *Pb.L.* 30 april 2004, afl. 158, 77 (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 40 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op 6 februari 2014, waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij noch als werknemer noch als werkzoekende noch op basis van een andere rechtsgrond aanspraak kan maken op een verblijfsrecht.

In het kader van haar enig middel stelt de verzoekende partij dat zij verschillende documenten heeft neergelegd die bewijzen dat zij werk zoekt, maar vooral dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Zij stelt dat zij het bewijs heeft neergelegd dat zij werkloosheidsuitkeringen ontvangt en dit sinds 28 november 2013.

De Raad benadrukt in de eerste plaats dat de verzoekende partij op 22 augustus 2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in de hoedanigheid van werkzoekende heeft gedaan. In de bestreden beslissing wordt zowel de hoedanigheid als werknemer als die van werkzoekende onderzocht in het licht van de door de verzoekende partij neergelegde documenten en wordt besloten dat de verzoekende partij geen van beide hoedanigheden bezit. Met betrekking tot deze motivering stelt de verzoekende partij enkel dat zij verschillende documenten heeft neergelegd die bewijzen dat zij werk zoekt. In de bestreden beslissing wordt echter uitgebreid uiteengezet waarom de neergelegde documenten dit niet bewijzen. Het loutere feit dat de verzoekende partij het hiermee niet eens is, kan de wettigheid van de betrokken motivering niet aantasten.

Verder geeft de verzoekende partij aan dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en het bewijs heeft neergelegd dat zij werkloosheidsuitkeringen ontvangt sinds 28 november 2013. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing een antwoord is op een aanvraag voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in de hoedanigheid van werkzoekende, niet in de hoedanigheid van een beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Bovendien blijkt het administratief dossier dat de verzoekende partij het betrokken document, met name een attest van de HVW van 4 februari 2014, niet heeft voorgelegd in het kader van de aanvraag die aanleiding gaf tot de bestreden beslissing, waarbij kan opgemerkt worden dat zij in dit kader ten laatste op 22 november 2013 de gevraagde documenten diende voor te leggen, maar slechts heeft voorgelegd in het kader van een mogelijke nieuwe aanvraag, waarvoor de gemeente de stukken op 10 maart 2014 doorstuurde aan de verwerende partij. Zodoende had de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 6 februari 2014 geen kennis van dit stuk, zodat zij er ook geen rekening mee kon houden.

Daar waar de verzoekende partij de schending van richtlijn 2004/38/EU aanvoert, dient te worden vastgesteld dat zij in het geheel nalaat aan te geven op welke manier deze richtlijn geschonden zou zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk lijkt.

Het enig middel, in de mate dat het onontvankelijk is, lijkt ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 3 september 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 21 oktober 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 18 augustus 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“Adv VzP stelt dat de vraag tot horen werd ingediend op vraag van de cliënt. VwP verwijst naar haar nota.”*

2.3 In de mate waarin de verzoekende partij op 3 september 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking van 18 augustus 2014 opgenomen grond, maar de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat de vraag tot horen werd ingediend op vraag van laatstgenoemde en de advocaat van de verzoekende partij verder geen opmerkingen plaatst bij de beschikking, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking *d.d.* 18 augustus 2014 onterecht werd genomen.

De schending van de richtlijn 2004/38/EG, van de artikelen 40 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

Het middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET